

Radnics Manda két egypercese

Budapesti asram

Mindig vágytam arra, hogy egy indiai asramban töltsék el egyszer néhány hetet. Ott, ahol együtt jógáznak, meditálnak az emberek. Kis „szobájuk” csak lepedőkkel van elválasztva a többiekétől, mégis csend van és nyugalom. Mert mindig vágytam a csendre és nyugalomra is.

Az eddigi lakásaimban ezt nem leltem meg. A mostani otthonom egy erdő mellett van. Amikor megláttam az erdőt, és az erdőre néző nagy erkélyt, azt mondtam: ez az. És minden reggel, mikor széthúszom a függönyt és besüt a nap, két lépésre tölem az erdő, megint csak azt gondolom: ez az. A fák között viszont kétszer, ha sétáltam, mióta itt lakom. Amikor az első itt töltött őszen lehullottak a levelek és feltárult előttem, megdöbbenve láttam, hogy borjú nagyságú kutyákat futtatnak benne. Kutyából egyébként is elég az alattam ugató kettő, ha csak nem nyomja el ugatásukat a porszívó zúgása, amely hangjából ítélve olyan kapacitású, hogy ilyenkor az az érzésem: a földszinti lakásban épp egy repülőgép készül le- vagy felszállni. Ráadásul ez előfordulhat a nap, akár ünnepnap, és este bármely szakában. A kutyák azért ennél fegyelmesebbek. Felettem állandóan masíroznak. Az asszonyosság súlya alatt meg-meghajlik a mennyezet. Cipője kopogásából – mert papucs, szőnyeg náluk nincsen – már tudom, hogy mikor milyen lelkiállapotban van. Néha úgy fel van bőszülvé, olyan bútorlogatást rendez (meg kell hagyni, van ereje), hogy azt hiszem, na most költöznek. Ehhez társul férjének csoszogása, botjának koppanása. Éjjel egykor még kicsoszog-kikopog a vécére. Azt még megvárom, azután én is lefekszem.

Eddig azt hittem, hogy mellettem nem is laknak, mert onnan többnyire csak csend hallatszott. Ezt most már nem hiszem. Új szomszéd jött, egy vállalkozó, aki irodát rendezett be a közös falunkon lévő gardrób szekrényébe. Olyan, mintha egy légtérben lennének, s csak egy lepedő választana el egymástól, akár csak egy asramban. Itt viszont nincs csend. Mintha a szobámban szólna a telefonja, a fülem hallatára köttetnek az üzletek. Amikor az üzenetrögzítő szól, szinte fel akarom kapni a telefont, hogy közöljem: csak dél körül jön vissza. Olyan állandó jövés-menés, kiabálás telefon- és mobilcsörgés van náluk, mint egy pályaudvaron. Bár nem akarok igazságtalan lenni, nincs ez mindig így. Például, amikor zenél, akkor nincs lárma. Ilyenkor a lakásomat, a többi lakást, a lépcsőházat és az erdőt is betölti a muzsikája. Akkor és ameddig ő akarja.

Vasár- és ünnepnapokon, hacsak lehet, nem tartózkodom otthon. Ilyenkor jönnek ugyanis a rokonok, ismerősök. Alulról, felülről, oldalról jövő lábdobogás, hangos beszélgetés, nevetés, mindenféle zene, különféle ételszagok kulminálnak a lakásban, feszegetik a falakat, az idegeket.

Ha mégis otthon vagyok, ilyenkor kimenekülök az erkélyre. Elhessegetem a galambokat (a fenti szomszéd

évek óta saját háziállatként eteti őket), összesöprom a galambszart, csikkeket, vízzel lespiccelem a virágokról, a fenti emeletokról lerázott port, cigarettahamut és kinézek az erdőre. Innen szép, nyugalmat áraszt. Költöznek ki oda? Sajnos már foglalt, tele van hajléktalanokkal...

Harmadik szem

Olvastam, hogy a szóban forgó ház, bár több mint száz éve épült, annak idején igazi mesteremberek, valódi anyagból készítették. A gerendák, ajtók és ablakok még mindig masszívak voltak.

A történethez hozzátartozik, hogy érdekel az ezotéria, de azért fenntartással fogadok sok mindent. Az, hogy valaki látó, hogy megnyílt a harmadik szeme, főleg ha ezt ő állítja saját magáról... Legyen ez az ő problémája!

Visszatérve a házhoz: volt szerencsém egy héten át vendégeskedni benne. Elhelyezkedtem az egyik barátságos szobában, kipakoltam kevés holmimat, pizzamát a nagy francia ágyra dobtam. Aztán a ház többi lakójával elmentünk az egyik közeli étterembe. Jól éreztem magam, és még ebben a kellemes hangulatban próbáltam bejutni a szobámba. Nem volt egyszerű, mert nem jegyeztem meg, hogy az alsó vagy a felső zár, jobbra vagy balra elfordítva nyitja-e az ajtót?

Miközben így a hallban állva próbálkoztam, egyszer csak megpillantottam az ágyat és rajta a rózsás pizzamát. Úgy eltűnt a jókedvem, mintha elvágta volna. Végre bejutottam a szobába, és leroskadtam az ágyra, s a pizzamámra, amit az előbb az ajtón keresztül is láttam. Mi ez? Részeg nem vagyok, mert nem ittam. Most akkor vagy megőrültem, vagy látó lettem, kinyílt a harmadik szemem. Annyira nem hittem ebben, hogy egy „felsőbb erő” most biztosan felruházott ezzel a képességgel. De hát akkor minden más is létezhet, amiben eddig nem hittem?! Lehetnek például UFO-k is! Egész éjjel hánykolódtam, lidérces álmaim voltak.

Másnap minden megisméltődött. Mit csináljak? Itt erről nem beszélhetek. Vendéglátóim engem normális, kiegyensúlyozott embernek tartanak, majd Pesten megkérdezek egy látó embert. Látja-e, hogy én látok? Gondterhelten nyúltam el az ágyon és lekapcsoltam a villanyt.

A hallban még folyt a társalgás, hisz még nem volt olyan késő, de már égett a villany. Az ajtón át beszűrődtek a fények. Mit beszűrődtek, beözönlöttek. Döbbenet néztem. Az ajtón akkora hosszanti rések voltak, mintha valaki fejszecsapásokkal esett volna neki, és a sok apró lyukat, mintha géppuskasorozat ütötte volna. Erre nem gondoltam, hogy az idő vasfoga még egy ilyen masszív ajtót is elrag. Egy kő gördült le a szívemről, meg az agyamról is. Nevetni még nem tudtam, de akkor éjjel már nyugodtan aludtam.

És most mi helyzet? Vannak látók? Nem akarok több bizonyosságot!